

Kipkruiden,
open u

Kipkruiden,
open u

Axel Omega

Schrijver: Axel Omega
Coverontwerp: aikaterini
ISBN: 9789403678153
© Axel Omega

Roodkapje

Het was donker in de buik van de Wolf.

Met een luide plons belandden Roodkapjes billen op de bodem. Een laagje maagsoep reikte tot net boven haar enkels.

‘Eurgh,’ krijste Roodkapje. ‘Dit waren mijn mooiste sneakers.’

Op handen en voeten kroop ze door de maag.

Een warme, vochtige geur van stookolie vermengd met mottenballen, appeltaart en verschillende gradaties van rot drong haar neus binnen. Ze onderdrukte de neiging tot braken terwijl ze over de zachte, glibberige maagwand kroop. Haar rechterknie raakte iets hards.

‘Auw, mijn vinger!’ riep een krakende vrouwenstem. ‘Wie is daar?’

‘Oma?’ vroeg Roodkapje.

‘Ben jij dat, lieverd?’

‘Hoe lang zit u hier al?’

‘Dat is erg moeilijk te zeggen, lieverd. Twee weken, drie misschien?’

‘Zo lang al?’

‘Misschien moest je maar wat vaker op bezoek komen.’

‘Begin daar niet weer over, Oma.’

Roodkapje tastte in het duister, veegde muizenschedels en haarballen opzij, tot ze een roze rechthoek uit het goedje viste. Met een dubbele tik van haar vinger kwam de telefoon tot leven. Het schelle scherm verlichtte de ruimte en wierp schimmige schaduwen op de bolle wand van hun krappe onderkomen. Aan Roodkapjes rechterkant verscheen een vertrouwd silhouet, een klein figuurtje met een wit schort en een grote, grijze krullenbol.

‘Oma?’

‘Ja lieverd.’

‘Waarom hebt u zulke grote handen?’

Oma nam even de tijd om Roodkapje van top tot teen te bekijken. ‘Om jouw rokje wat langer te maken geloof ik, lieverd.’

Roodkapje rolde met haar ogen.

‘Dat zag ik,’ zei Oma.

‘Wat valt hier zoal te doen?’

‘Niet veel. Ik denk dat hierzo de nieren zitten. Om de zoveel tijd geef ik daar een goeie por. De Wolf springt elke keer even op.’ Met verbazingwekkend veel snelheid en precisie plantte het dametje een knokige elleboog in de maagwand.

Een korte jank weergalmde en hun nieuwe verblijf schudde eventjes hevig door elkaar.

‘Is dat leuk?’ vroeg Roodkapje, terwijl ze een kippenbeentje van haar bloesje veegde.

‘Eerst vond ik het best wel amusant. Nu word ik wat misselijk van de sprongetjes.’

Roodkapje ratelde met haar vingers op het scherm van haar telefoon.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Oma.

‘Ik stuur een berichtje naar Hendrik, hij moet ons hier maar uit komen halen.’

‘Hendrik? Correspondeer je daar nog mee? Die nietsnut die zijn school niet wil afmaken? Op zijn eentje in de natuur wil gaan wonen? Schatje, is dat wel iets voor jou?’

‘Oma,’ snoof Roodkapje met die alle-gevoel-van-eigenwaarde-vernietigende intonatie die meisjes tussen hun elfde en negentiende jaar feilloos beheersen, ‘Hendrik wil zich niet conformeren aan onze maatschappij. Geniet van het leven...’

‘... en van de meisjes...’

‘... kerft zijn eigen levenspad uit, heeft lak aan de regels van het systeem. Hij wil één zijn met de natuur, op eigen kracht kunnen overleven. Bovendien,’ benadrukte Roodkapje, ‘om ons hieruit te halen heb je best wel wat spieren nodig.’

‘En die lieve Prins Charming? Hij heeft degelijke ouders en haalt goede cijfers op school hoor ik van je moeder.’

‘Wat een loser.’

‘Nou goed dan.’

Het getik van Roodkapjes nagels op glas echode door de holle buik.

Roodkapje zuchtte. ‘Ik hoop dat we hier niet helemaal weg verteren.’

‘Ik verteer al weg sinds jouw moeder het huis uit is,’ mompelde Oma tussen haar tanden. ‘En jouw nichtjes komen ook al niet meer.’

‘Sneeuwwitje heeft het te druk met haar biologisch, pesticidevrij fruitbedrijf.’

Roodkapje rolde weer met haar ogen. ‘Staat elke week wel ergens in de krant met die fotogenieke kop van haar. Eurgh.’

‘En Raponsje dan, die lieve meid?’

‘Tja Oma, wie woont er dan ook in een bos? De laatste keer dat Raponsje op bezoek kwam, zat ze vijftien keer verstrikt in een struik, moest ik tweeëndertig dennenappels, vier emmers bladeren, on-tel-bare kevers én zeven hamsters uit haar haar verwijderen. Ik was er dagen mee bezig!’

‘Gelukkig heb ik mijn Roodkapje nog.’

‘Oma?’

‘Ja lieverd?’

‘Waarom hebt u zulke grote oren?’

‘Dat zijn vochtophoping, lieverd. Komt van al dat maagsap.’

‘Ieuw. Hoe komen we hier zo snel mogelijk uit?’

Oma’s gezicht verkreukelde in gewichtig gepeins. Enkele seconden weerklonk enkel het gesmoorde doe-doem van het hart van de Wolf. Oma’s gezicht ontkreukte. ‘Had je ook wat van die lekkere koekjes bij je?’ vroeg ze opgewekt.

‘Jij moet op je gezondheid letten. De koekjes waren lactose- en glutenvrij. En zelfgebakken. De Wolf heeft ze laten staan.’

‘Wat betreurenswaardig attent van je.’

‘Oma?’

‘Ja lieverd?’

‘Waarom hebt u zulke grote tanden?’

‘Ik had mijn gebit niet in toen ik werd opgeslokt. Dit exemplaar heb ik hier gevonden.’

‘OMG Oma, steek geen vreemde tanden in je mond!’

‘Ik hoor niet zo goed meer, lieverd. Komt daar iemand aan?’

Roodkapje en Oma zwegen even. Vaag klonk het geritsel van de bomen, een mannenstem, het gebrom van de wolf.

‘Ik denk het wel.’

In een flits boorde een gekarteld mes zich door de buik en ontsloot een verblindende streep licht boven hun hoofden.

‘Hallo dames,’ zei Hendrik. Het felle licht accentueerde de contouren van zijn vierkante kaaklijn en kortgeschoren, bruine haarlijn. Zijn biceps barstten bijna uit zijn nét te smalle T-shirt.

‘O hemeltje,’ zei Oma.

‘Staat u mij toe, mevrouw Kapje,’ zei Hendrik. Hij nam Oma in zijn armen nam en tilde haar zonder enige moeite uit de maagsoep. ‘Mijn naam is Hendrik. Hendrik De Jaeger.’

‘Dankjewel, Hendrik,’ zei Oma. Ze sloeg haar handen om zijn nek. ‘Maar het is *weduwe* Kapje hoor.’

‘Eurgh,’ zei Roodkapje.

‘Zet me nu maar neer, Hendrik,’ zei Oma. ‘En help mijn kleindochter er even uit.’

‘Ik kan op mijn eigen benen staan, dankjewel,’ zei Roodkapje. Ze stond op en hees zichzelf uit de buik.

‘Waarom spreken jullie niet eens af?’ vroeg Oma.

Roodkapje bevroor.

‘Dag Snoes, wat dacht je van morgen?’ zei Hendriks automatische piloot.

‘Morgen kan ik niet,’ antwoordde Roodkapje terwijl ze haar rokje rechte trok.

‘Waarom niet?’ vroeg Hendrik, net iets sipper dan hij wilde klinken.

‘Morgen ga ik op bezoek bij mijn Oma.’

Sneeuwitje

‘De journalisten zitten klaar, Prinses Witje,’ zei Doc. Zijn ogen glommen van trots, al blonken ze net niet zo fel als zijn op kindermaat gemaakte kostuumschoenen.

‘Laat ze maar even wachten,’ zei Sneeuwitje, terwijl ze de zwarte, aansluitende coltrui goed trok over haar blauwe, afgewassen spijkerbroek.

‘Bent u zeker dat u ze wilt laten wachten? U ziet er helemaal klaar uit.’

‘Natuurlijk ben ik er klaar voor,’ zei Sneeuwitje, ‘maar wat heeft dat ermee te maken?’

De dubbele, plafondhoge, massief houten deuren van Sneeuwitjes corner office op de zesenzestigste verdieping van de White Tower vlogen open. Een modern gekleed heerschap, stijlvol, flitsend, zij het wel wat klein – zo ongeveer de grootte van een kabouter, wel het was een kabouter natuurlijk – marcheerde de marmeren vloer over.

‘Sneeuwitje,’ riep Grumpie, ‘het is een ramp.’

‘Voor de laatste keer, Grumpie,’ zei Sneeuwitje, ‘het is *Prinses Witje*.’

‘Wat?’ Grumpie vertraagde. ‘Hoelang ken ik je al? Ik nam je in huis, verschoonde je kleren, ...’
‘En zonder mij was je nog steeds die bospummel in een mijn met die maffe schoenen en hoed.’

‘Dat mijnwerk was om j uw dure kledingstijl te bekostigen.’ Grumpie streek over zijn gestreepte maatpak en gestileerd ringbaardje.
‘En dit is inderdaad beter, maar...’

‘De wereld moet mij serieus nemen, Grumpie. Titel en uiterlijk bepalen alles.’

‘Wat is er met je stem?’

‘Een lage stem straalt meer zelfvertrouwen uit.’

‘Je klinkt meer als een vrouw die eerst een man was.’

‘In godsnaam, Grumpie,’ zei Sneeuwvitje, ‘dit is de eenentwintigste eeuw. Waarom stoor je mij?’

‘Het zijn de appels. Ze beschimmelen en zitten vol parasieten.’

‘O hemel, niet weer deze discussie.’ Sneeuwvitje rolde met haar ogen en plaatste een hand in haar zij. ‘Inderdaad,   n nadeeltje van een biologische, pesticidevrije aanpak. Een klein offer voor een wereld zonder gif op ons fruit.’

‘We moeten ze uit de rekken halen,’ zei Grumpie.

‘Dat zei je vorige week al.’

‘Er zijn vijf doden gevallen.’

‘En hoeveel klanten leven er nog wel, weet je dat ook?’

‘Eén slachtoffer is uw schoonzus!’

‘Och, jij was altijd al een mopperkont.’ Sneeuwwitje draaide zich om en plofte neer in haar zwartleren bureaustoel.

‘Als ik even mag, Prinses Witje,’ kwam Doc tussenbeide. Sneeuwwitje en Grumpie keken hem ongeduldig aan, maar hij nam even de tijd om zijn zwart maatpak dicht te knopen. ‘Vergeeft u mij, ik moet Grumpie hier bijvallen.’

‘Jij ook al?’

‘Het is de kleur van de schimmel,’ zei Doc. ‘Slecht voor de uitstraling van het merk. Past niet bij de verpakking.’

‘Mmm,’ peinsde Sneeuwwitje, ‘dat kunnen we inderdaad niet hebben.’ Ze tuurde door de hoge ramen naar het gepeupel ver onder haar. Een dunne rimpel brak door haar botoxgladde voorhoofd. ‘Kunnen we niets anders ronds en roods in de verpakking steken?’

‘Zoals wat?’ vroeg Grumpie.

Sneeuwitje dacht even na. ‘Hebben we tomaten?’

‘Denkt u echt dat niemand zal doorhebben dat hij geen appel maar een tomaat in hun handen heeft?’

‘Perceptie is realiteit. We noemen ze “De appel van de toekomst”.’

‘Uitstekend idee, Prinses Witje,’ knikte Doc. ‘Past goed bij de nieuwe slogan. “Eat Different.” We verkopen nu eenmaal geen fruit, maar een levensstijl.’

‘Sneeuwitje,’ begon Grumpie, ‘nu moet ik toch...’

‘Prin-sés Witje.’ Sneeuwitje sperde haar ogen open in de meest vermanende blik die haar verlamde spieren toelieten.

‘Juist. Prinses. Dáároveň.’

‘Wat nu weer?’

‘Het is de Prins,’ stamelde Grumpie. ‘Hij voelt zich misbruikt, klaagt over ongepaste handelingen onder dwang.’

‘Dat weet ik toch allang.’

‘Hij heeft nu een advocaat.’

‘Wat dapper zeg, hij heeft iemand gevonden die hem moet verdedigen,’ snoof Sneeuwitje.

‘Hij kon eerst niet wachten om zijn pubervriendjes te vertellen over de beeldschone vrouw die hem gekust had.’

‘Hij zegt dat hij het huwelijk zal verbreken zodra hij meerderjarig is.’

‘Ik praat wel met de Koning. Ik ben nog steeds het meisje in een diepe slaap, wakkergekust door een prins. Een sprookje. Net wat de Koning nodig heeft. Zeker na al die heisa met dat spinnenwiel.’

‘Ahum.’ Grumpie frummelde nerveus aan zijn krokodillenleren broeksriem. ‘Steeds meer mensen stellen toch wat vragen over dat spinnenwiel. Over honderd jaar slapen. De stank in Doornroosjes kamer is ook niet meer te harden. Een aantal professoren geneeskunde uit tamelijk overtuigende bezwaren.’

‘Hebben we de appel weggehaald?’

‘Onmiddellijk, Prinses Witje,’ bevestigde Doc.

‘Prima. Eind goed al goed.’

‘De journalisten, Prinses?’ opperde Doc.

‘Juist. Juist,’ zei Sneeuwwitje. ‘Nog een paar minuutjes. Tot ze zich echt ongemakkelijk voelen.’

‘Waarom is de pers hier?’ vroeg Grumpie.

‘Onze nieuwe uitvinding. Een nieuwe lijn appels. Stuk duurder dan de vorige.’

Grumpie veerde op. ‘Uitstekend! Zijn ze sappiger? Smakelijker? Gezonder?’

‘Goeie grutten nee,’ zei Sneeuwwitje. ‘Dat zou veel tijd en geld kosten. Nee, deze appels hebben een vierkant klokhuis.’

Grumpie staarde haar vol ongeloof aan.

Sneeuwwitje en Doc staarden hooghartig terug.

‘Hij snapt het niet,’ zei Sneeuwwitje.

‘Heeft geen idee,’ zei Doc.

‘Geen gram ondernemersinstinct,’ zei Sneeuwwitje.

‘Geen gave voor geld,’ zei Doc.

‘Geen behulpzame collega’s,’ gromde Grumpie.

‘Het klokhuis is vierkant, beste Grumpie,’ begon Sneeuwwitje, ‘omdat het zo past in onze nieuwe appelboor!’ Ze haalde een glimmend wit vierkantje uit haar zak. ‘Zonet gepatenteerd. Ik noem het de aPal.’

‘De appel?’

‘A-Pal! Dat is Engels. En hip. Wees wat mee met je tijd.’

‘Gaan we nu appelboren maken dan?’

‘Natuurlijk niet. Dat gaan andere bedrijven doen. Iedereen mag ze maken zelfs. In alle kleuren, figuren, texturen, tekeningen, maten, gewichten, goedkoop, luxe, elektrisch, mechanisch, met ingebouwde personal coach, met maandelijks appelabonnement, met automatische happenteller, noem maar op.

Het kan me niet schelen. Zolang ze de dertig procent commissie op alle appelboogerelateerde inkomsten betalen natuurlijk.'

'Commissievergoeding?'

'Een gunst eerder, een kleine moeite in ruil voor toegang tot de grootste appelmarkt van de wereld.'

Op de reusachtige, stalen bureautafel in het midden van de ruimte ging de telefoon over. Sneeuwwitje drukte op een knop. 'Je staat op luidspreker, wat is er Bloosje?'

'Iemand aan de lijn voor u, Prinses Witje. Een zekere Oma. Ze zei iets over elkaar al lang niet meer gezien te hebben en zo.'

'Bloosje, hebben wij een grote klant die zich Oma noemt?'

'Niet bij mijn weten,' antwoordde de telefoon.

'Of een distributeur?'

'Ook niet.'

'Een eigenaar van een krant misschien met die naam?'

'Zou me straf lijken.'

'Waarom stoor je mij dan?'

'Euh... wel, ja, het klonk belangrijk, ik dacht dat u misschi...'

Sneeuwwitje duwde op een knop en Bloosjes stem viel abrupt weg.